

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 446/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 714/98 a uznesením Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 11/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2008 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 714/98 a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 11/08.

Z obsahu sťažnosti vyplynuli tieto relevantné skutočnosti: *«... Pred 10-mi rokmi som začal viesť súdny spor, ktorý mal svoj pôvod v žalobe na ochranu osobnosti, ktorý súdy*

cielavedome a zavádzajúcim spôsobom v rozpore s právom i morálkou zmarili. Keď som chcel vec oživiť, nezostalo mi nič iné, iba málo účinné opravné prostriedky formou priameho dovolania pred kasačný súd, čo som učinil návrhmi zo dňa 5. VI. 2000, ktorým som napadol rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, zo dňa 27. III. 2000 sp. zn. 4 Co 568/99-35 a následne i 24. II. 2003, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sp. zn. zn. 4 Co 483/02, zo dňa 16. XII. 2002. Po dlhej dobe úplnej nečinnosti alebo aj chabej práci sa bardejovský súd odhodlal šetriť moje majetkové a iné pomery za účelom, či spĺňam podmienky na ustanovenie mi právneho zástupcu pre dovolacie konanie, napriek tomu, že toto súdne konanie, ako celok podliehalo oslobodeniu ma od súdnych poplatkov priamo zo zákona, ktoré má pre mňa pozitívny a účinný vplyv aj na aplikáciu zákonného ustanovenia §-u 30 OSP, ktoré je obligátnej povahy a ktoré nielenže v môj prospech nevyužil, ale naopak ho proti mne - dá sa povedať, že obrátil a zneužil.

Dňa 26. XI. 2007 súd prijal uznesenie, v ktorom rozhodol v prvom stupni pod č. k. 8C/714/1998, že mi neustanovuje advokáta v tomto súdnom konaní pre dovolanie na rozhodnutie pred Najvyšším súdom SR, a to napriek mojím pádnym, dôvodom, že tak urobiť mal lebo toto právo mi prináleží titulom zákona o súdnych poplatkoch v pojení s § 30 OSP. A nielen to. Najviac ma však zarazilo, že okresný súd na podporu svojich tvrdení, že nespĺňam podmienku z hľadiska majetkových pomerov, použil nepravdivý argument a údaj o tom, že mi bolo rozsudkom ESLP priznaných v istine 8 tis. Euro, keď tento rozsudok v tomto čase právoplatným nebol. Preto použiť tento argument bardejovský súd nemal právo a preto jeho rozhodnutie je nielenže protiprávne a amorálne, ale aj vysoko nekvalifikované - a zasahujúce do práv na ochranu mojich osobných údajov, čo bude predmetom inej kauzy. Napriek tomu, že proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu som podal v zákonnej lehote riadne odvolanie a poukázal som na nesúlad verdiktu súdu so zákonom, Krajský súd v Prešove svojím konečným uznesením sp. zn. 2Co 11/0 zo dňa 31. I. 2008, toto nezákonné a nespravodlivé rozhodnutie potvrdil a v plnom rozsahu sa stotožnil, so závermi i odôvodnením okresného súdu, len s tým rozdielom, že tým eurám sa už farizejsky vyhol a zakamufloval ju do abstraktnej podoby, že - citujem: „z rozhodovacej činnosti súdu prvého stupňa sú známe aj ďalšie príjmy žalobcu.“ Koniec citátu. A toto nie je podľa mňa žiadne dokazovanie „faktom“, na ktorom boli založené obidve rozhodnutia súdov, ktorý bol jedným z rozhodujúcich. ...

Som pevne presvedčený, že v danom prípade označené súdy spoločne a dá sa povedať, že aj „nerozdielne“ porušili na môj úkor uvedené základné a ľudské práva (ešte lepšie povedané, že manifestačne - pozn.), a to pokiaľ ide nielen o prietahy v tomto konaní o mojich dovolaniach a neprejednaní veci v primeranej lehote, ako to majú na mysli naša Ústava SR a Európsky Dohovor o ich ochrane, ale hlavne o znemožnenie mi riadnej súdnej ochrany, resp. znemožnenia mi práva na reálny súd s povinnosťou súdu rozhodnúť aj a predovšetkým vo veci samej, čo mi je garantované nielen ods. 1, čl. 46 ústavy, ale aj ods. 1, čl. 6 Dohovoru. Preto mám pocit, že mi je uvedenými súdmi odopierané aj celkové právo na spravodlivosť, ako takú, a to práve pre nerešpektovanie a priame porušovanie princípu „práva na súd“. ...

Právomoc Ústavného súdu SR na prerokovanie tejto mojej veci je tu nepochybne daná, lebo ide o výslovné základné a ľudské práva podľa Ústavy SR i Dohovoru jednak na včasné prejednanie veci bez prietahov, ale aj na riadnu súdnu ochranu s právom na reálny súd. Preto verím, že zo strany Ústavného súdu SR bude táto moja vec prejednaná nanajvýš zodpovedne a že mi za to bude priznaná aspoň ... nízka satisfakcia ... ktorú navrhujem v záverečnom petite tejto mojej ústavnej sťažnosti. ...

Posledné a konečné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 11/08, zo dňa 31. I. 2008, som obdržal dňa 1. IV. 08, čím zákonná dvojmesačná lehota na podanie tejto mojej ústavnej sťažnosti je zachovaná. ...

Žiadam súd, aby po predbežnom prerokovaní tejto mojej ústavnej sťažnosti prijal ju na ďalšie konanie a aby v konečnom verdikte vo svojom ústavnom náleze rozhodol takto:

1. Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. podľa ods. 1 čl. 46 Ústavy SR a ods. 2 jej čl. 48 v spojení s ods. 1, čl. 6 Dohovoru o ich ochrane postupom a nečinnosťou, resp. vleklým konaním vedeným na prvostupňovom súde o dovolaní pod č. k. 8 C 714/98 a bránením mu v reálnom prístupe k súdu zo strany Okresného súdu v Bardejove a Krajského súdu v Prešove v tomto konaní porušené bolo.

2. Zrušuje uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 11/08, zo dňa 31. I. 2008 a Okresného súdu v Bardejove pod č. k. 8 C 714/98, zo dňa 26. XI. 2007.

3. Prikazuje Okresnému súdu v Bardejove v novom konaní o dovolaní v právnej veci u neho vedenej pod č. k. 8 C 714/98 konať bez prietahov.

4. Priznáva I. K. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 tis. Sk, ktoré sú mu povinný Okresný súd v Bardejove spolu s Krajským súdom v Prešove rovnakým dielom (prípadne ako určí podľa miery zavinenia sám ústavný súd) uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

5. Ukladá Krajskému súdu v Prešove a Okresnému súdu v Bardejove spoločne a nerozdielne uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

Stručné odôvodnenie návrhu na priznanie spravodlivého finančného zadosťučinenia v zmysle ods. 3, čl. 127 Ústavy SR a čl. 41 Dohovoru

Spravodlivé finančné zadosťučinenie požadujem ako nemajetkovú ujmu za odopretie mi spravodlivosti a zbavenie sa tejto kauzy na môj úkor primitívnym spôsobom súdmi, ktorý odporuje nielen procesným pravidlám, ústave a Dohovoru, ale aj logike, pretože pokiaľ je konanie zo zákona oslobodené celkom a na neho sa viaže aj právne zastupovanie, podľa mňa sú rozhodnutia súdov celkom nadbytočné a právne irelevantné. A ďalej sa satisfakcie domáham preto, že baviť sa s jedným dovolaním takmer 8 rokov a k ničomu vo veci samej nedospieť, to hovorí za všetko! ...»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 714/98 a uznesením okresného súdu sp. zn. 8 C 714/98 z 26. novembra 2007 a že postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 11/08 z 31. januára 2008 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 714/98, ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené 26. novembra 2007, pričom sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel najneskôr 18. decembra 2007, keď mu bolo uznesenie okresného súdu sp. zn. 8 C 714/98 z 26. novembra 2007 doručené. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním z 29. mája 2008, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na okresnom súde už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Okrem uvedeného podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch naďalej, aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu nevyplýva, že by sťažovateľ sťažnosť na prietahy v konaní podal a ani netvrdí, že ju nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z príloh jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov (s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu neprípustnosti.

2. K námietke porušenia práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn.

8 C 714/98 z 26. novembra 2007 v spojení s uznesením krajského soudu sp. zn. 2 Co 11/08 z 31. januára 2008 ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol rozhodnutie okresného soudu, ako aj rozhodnutie krajského soudu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného soudu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd na základe odvolania sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného soudu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného soudu.

Ďalej sa poznamenáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného soudu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného soudu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského soudu vyplýva, že:

„... Napadnutým uznesením súd prvého stupňa žalobcovi neustanovil advokáta. V dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na to, že v súvislosti s dovolacím konaním je potrebné, aby žalobca bol zastúpený advokátom a v tejto súvislosti žalobcu vyzval na predloženie plnej moci udelenej advokátovi podľa § 241 ods. 1 O. s. p. Žalobca svoju žiadosť o ustanovenie advokáta súdom odôvodnil tým, že jeho jediným zdrojom obživy je nízky dôchodok a iné príjmy nemá k dispozícii, a preto si nemôže dovoliť zaplatiť advokáta. Taktiež poukazoval na to, že pokiaľ je zo zákona oslobodený od súdnych poplatkov v konaní o náhradu škody, na obhajobu jeho práv a záujmov mu má byť ustanovený advokát z úradnej povinnosti. Na výzvu soudu prvého stupňa žalobca predložil doklad svedčiaci o jeho povinnosti zaplatiť sumu 20.847,- Sk z titulu nájomného, ako aj ostatných poplatkov súvisiacich s užívaním bytu, a taktiež predložil cestovné doklady prostriedkami mestskej aj medzimestskej hromadnej dopravy z obdobia roku 2007.

Posledným predloženým dôkazom preukazujúcim príjem žalobcu a jeho manželky, sú rozhodnutia Sociálnej poisťovne Bratislava z roku 2003 o priznaní starobných dôchodkov, u žalobcu vo výške 5.285,- Sk a u jeho manželky vo výške 7.059,- Sk mesačne. Taktiež bolo zistené, že žalobca má spolu s manželkou v bezpodielovom spoluvlastníctve nehnuteľnosti, a to chatu a dve parcely v celkovej výmere 7 árov. Z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31. 8. 2007 súd prvého stupňa zistil, že Ústavný súd priznal žalobcovi finančné zadostúčinenie v sume 10.000,- Sk a rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva z 2. 10. 2007 bola žalobcovi z titulu nemajetkovej ujmy priznaná suma 8.000,- Eur a náhrada nákladov a výdavkov v sume 280,- Eur. Po preskúmaní týchto podkladov predložených žalobcom súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca nespĺňa predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov a pokiaľ tak nie sú splnené podmienky ust. § 30 O. s. p., jeho návrhu o ustanovenie advokáta nevyhovel.

Proti tomuto uzneseniu sa včas odvolal žalobca s tým, že vydané rozhodnutie považuje za nezákonné...

Postup podľa ust. § 30 O. s. p. prichádza do úvahy potom, čo účastník konania, ktorý žiada o ustanovenie zástupcu na ochranu jeho záujmov, preukáže, že na jeho strane sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov. To prichádza do úvahy len za podmienok uvedených v ust. § 138 O. s. p., keď predpokladom pre oslobodenie sú pomery účastníka a skutočnosť, že vo veci nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva. Skutočnosť, že konanie o náhradu škody s prísl. je vecne oslobodené od súdnych poplatkov bez ďalšieho neznamena, že u účastníka je daný predpoklad oslobodenia od súdnych poplatkov pre účely ust. § 30 O. s. p. V prebiehajúcim konaní o náhradu škody skutočne nieje daná povinnosť žalobcu platiť určené súdne poplatky, avšak v súvislosti s jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 30 O. s. p. je vždy potrebné skúmať, či je daný predpoklad oslobodenia od súdnych poplatkov žiadateľa, a to z pohľadu existencie jeho reálnych príjmových, majetkových a celkových sociálnych pomerov.

Je potrebné konštatovať, že s existenciou týchto, predpokladov na strane žalobcu sa súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal. Bolo zistené, že žalobca je poberateľom starobného dôchodku, spolu s manželkou je

bezpodielovým spoluvlastníkov viacerých nehnuteľností a z rozhodovacej činnosti súdu prvého stupňa sú známe aj ďalšie príjmy žalobcu.

So zreteľom na uvedené dôvody, odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne postupom podľa § 219 O. s. p...“

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v danej veci sťažovateľa neodmietol súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a sťažovateľovi nebolo odňaté ani právo na účinný prostriedok nápravy (čl. 13 dohovoru), pričom podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2008